

AUTOBIOGRAFIE
VAN EEN
YOGI

SPECIALE, UITGEBREIDE EDITIE, INCLUSIEF SPEELFILM EN MEDITATIE

Paramhansa Yogananda

BEKIJK DE FILMPJES OP
WWW.INNERLIJKEVREUGDE.NL

INHOUD

Voorwoord.....	3
Inleiding.....	9
Illustraties.....	14
Hoofdstuk 1	Mijn ouders en eerste levensjaren 16
Hoofdstuk 2	De dood van mijn moeder en de mystieke amulet 26
Hoofdstuk 3	De heilige met twee lichamen 32
Hoofdstuk 4	Mijn onderbroken vlucht naar de Himalaya's 38
Hoofdstuk 5	Een parfumheilige laat zijn wonderen zien 49
Hoofdstuk 6	De Tijgerswami 56
Hoofdstuk 7	De leviterende heilige 64
Hoofdstuk 8	J.C. Bose, India's grote wetenschapper en uitvinder 69
Hoofdstuk 9	De gelukzalige toegewijde en zijn kosmische romance..... 76
Hoofdstuk 10	Ik ontmoet mijn Meester, Sri Yukteswar..... 82
Hoofdstuk 11	Twee jongens zonder geld in Vrindavan 91
Hoofdstuk 12	Jaren in de hermitage van mijn Meester 98
Hoofdstuk 13	De slaaploze heilige 123
Hoofdstuk 14	Een ervaring van kosmisch bewustzijn 129
Hoofdstuk 15	De bloemkoolroof 136
Hoofdstuk 16	De sterren te slim af 145
Hoofdstuk 17	Sasi en de drie saffieren..... 153
Hoofdstuk 18	Een islamitische wonderdoener 158
Hoofdstuk 19	Mijn Meester, in Kolkata, verschijnt in Serampore 163
Hoofdstuk 20	We bezoeken Kashmir niet..... 166
Hoofdstuk 21	We bezoeken Kashmir 170
Hoofdstuk 22	Het hart van een stenen beeld..... 178
Hoofdstuk 23	Ik behaal mijn universitaire graad 184
Hoofdstuk 24	Ik word monnik van de Swami-orde 189
Hoofdstuk 25	Broer Ananta en zus Nalini 195
Hoofdstuk 26	De wetenschap van Kriya Yoga..... 199
Hoofdstuk 27	Het stichten van een yogaschool te Ranchi 206
Hoofdstuk 28	Kashi, herboren en teruggevonden 215
Hoofdstuk 29	Rabindranath Tagore en ik vergelijken onze scholen..... 219
Hoofdstuk 30	De wet van wonderen 223
Hoofdstuk 31	Een interview met de heilige moeder 232
Hoofdstuk 32	Rama wordt opgewekt uit de dood 240

Hoofdstuk 33	Babaji, de Yogi-Christus van hedendaags India	247
Hoofdstuk 34	Het materialiseren van een paleis in de Himalaya's.....	254
Hoofdstuk 35	Het Christusgelijke leven van Lahiri Mahasaya	264
Hoofdstuk 36	Babaji's belangstelling voor het Westen	275
Hoofdstuk 37	Ik ga naar Amerika	283
Hoofdstuk 38	Luther Burbank – een heilige tussen de rozen	291
Hoofdstuk 39	Therese Neumann, de katholieke stigmatica	297
Hoofdstuk 40	Ik keer terug naar India	305
Hoofdstuk 41	Een idylle in Zuid-India	312
Hoofdstuk 42	De laatste dagen met mijn guru	322
Hoofdstuk 43	De verrijzenis van Sri Yukteswar	335
Hoofdstuk 44	Met Mahatma Gandhi in Wardha	352
Hoofdstuk 45	De Bengaalse van vreugde vervulde Moeder.....	367
Hoofdstuk 46	De vrouwelijke yogi die nooit eet	372
Hoofdstuk 47	Ik keer terug naar het Westen	381
Hoofdstuk 48	Te Encinitas in Californië	385
Nawoord		393

APPENDIX

Hoofdstuk 49	De jaren 1940 – 1951.....	398
In memoriam Mahatma Gandhi		414
Yogananda's laatste dagen		415
De laatste glimlach		417
Extra's		419
Plaatsnamen		420
Mijn India		421
Noot van de Amerikaanse uitgever		424
Over Ananda		425
Index		426
Schilderij van de omslag		446
Vreugdekaarten		447
Meer van Palaysia en Palaysia Conscious Cinema		448

WWW.INNERLIJKEVREUGDE.NL

Autobiografie van een yogi

ISBN 978-94-92412-70-6

NUR 720, 723, 726

1e druk 2024

Auteursrecht © 1946 Paramhansa Yogananda

Auteursrecht Nederlandse vertaling © 2024 Stichting Vrienden van Ananda

www.ananda-nederland.nl

Oorspronkelijke titel: *Autobiography of a Yogi*

Uitgegeven door Palaysia Publishers, Amstelveen

www.sunshineforthesoul.com

Eerste editie in 1946 uitgegeven door: THE PHILOSOPHICAL LIBRARY, INC., 15 East 40th Street, New York, N.Y., Verenigde Staten

Vanaf 1994 opnieuw uitgegeven door: Crystal Clarity Publishers, www.crystalclarity.com

Vertaling: Ko de Rooij

Met dank aan: Nayaswami Gyandevi, Mees van Kampen, Darshan Lotichius, Steven Noomen, Joyce Pijnenburg, Lilly Post, Anita Saman, Dakshini Schoneveld, Yogannes September, Jeff Smiley, Peter Stoop en Ineke Visser.

Eindredactie: Aedith Hagenaar en Ko de Rooij

Vormgeving: Aedith Hagenaar

Illustratie omslag: copyright © Jonah West, www.jonahwestart.com

Illustraties binnenwerk: in publiek domein, met uitzondering van de achtergrondmandala: copyright © iStockphoto/d1sk

Bijbelteksten

Voor de bijbelteksten is gebruik gemaakt van verschillende bijbelvertalingen, zodanig dat de vertaling het beste aansluit bij de uitleg van Yogananda. De Engelse vertaling die Yogananda zelf gebruikte, was de King James Version.

Monastieke titel

In 1935 verleende Yogananda's guru hem de monastieke titel Paramhansa (zie hoofdstuk 42). In deze vertaling is de spelling gehandhaafd zoals Yogananda die altijd zelf gebruikte, zonder de extra 'a' die postuum door sommigen is toegevoegd.

Deze uitgave is met de grootst mogelijke zorgvuldigheid samengesteld. Noch de auteursrechthebbende, noch de uitgever stelt zich echter aansprakelijk voor eventuele schade als gevolg van eventuele onjuistheden en/of onvolledigheden in, of verkeerd gebruik van deze uitgave en de informatie daarin. De auteur van dit boek verstrekt geen medisch advies en schrijft geen technieken voor als een vorm van behandeling voor fysieke, emotionele of medische problemen. In het geval dat u de informatie in dit boek voor uzelf gebruikt, wat uw recht is, aanvaarden de auteursrechthebbende en de uitgever geen verantwoordelijkheid voor uw daden.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van zowel de uitgever als de auteursrechthebbende.

HOOFDSTUK 2

DE DOOD VAN MIJN MOEDER EN DE MYSTIEKE AMULET

Mijn moeders grootste verlangen was dat mijn oudere broer zou trouwen. 'Ach, wanneer ik het gezicht van Ananta's vrouw mag aanschouwen, zal ik de hemel op aarde gevonden hebben!' Vaak hoorde ik moeder met deze woorden uiting geven aan haar sterke Indiase gevoel voor het voortzetten van de familie.

Ten tijde van Ananta's verloving was ik ongeveer elf jaar oud. Moeder was in Kolkata en overzag met veel vreugde de bruiloftsvoorbereidingen. Alleen vader en ik waren in ons huis in Bareilly gebleven, in Noord-India, waar vader naartoe was overgeplaatst na twee jaar Lahore.

Ik was al eerder getuige geweest van de pracht en praal van bruiloftsplechtigheden, bij mijn twee oudere zussen Roma en Uma, maar voor Ananta – de oudste zoon – waren de plannen werkelijk zeer uitgebreid. Moeder verwelkomde vele familieleden, die dagelijks vanuit verre oorden in Kolkata aankwamen. Ze bracht hen comfortabel onder in een groot, pas gekocht huis aan Amherst Street, nummer 50. Alles was in gereedheid gebracht – de lekkernijen voor het banket, de bonte troon waarop mijn broer naar het huis van de aanstaande bruid gedragen zou worden, de rijen kleurige lichten, de gigantische kartonnen olifanten en kamelen, de Engelse, Schotse en Indiase orkesten, de professionele entertainers en de priesters voor de aloude rituelen.

Vader en ik, feestelijk gestemd, waren van plan ons op tijd voor de ceremonie bij de anderen aan te sluiten. Kort voor de grote dag had ik echter een onheilspellend visioen.

Het was middernacht in Bareilly. Ik sliep naast vader op de veranda van onze bungalow, toen ik wakker werd van een eigenaardig gewapper van de klamboe boven het bed. De dunne gordijnen gingen open en ik zag de geliefde gestalte van mijn moeder.

'Maak je vader wakker!' Haar stem was slechts een fluistering. 'Neem de eerste trein van vier uur 's ochtends. Haast je naar Kolkata als je me nog wilt zien!' De schimachtige gedaante verdween.

'Vader, vader! Moeder is stervende!' De angst in mijn stem maakte hem direct wakker. Snikkend kwam het tragische bericht eruit.

'Trek je niets aan van die hallucinatie van je.' Vader gaf zijn karakteristieke ontkenning ten aanzien van nieuwe situaties. 'Je moeder verkeert in uitstekende

gezondheid. Mochten we slecht nieuws krijgen, dan zullen we morgen vertrekken.'

'U zult het uzelf nooit vergeven als u niet nu vertrekt!' Gekweld voegde ik er bitter aan toe: 'En ook ik zal het u nooit vergeven!'

De melancholieke morgen bracht een niet mis te verstane boodschap: 'Moeder gevaarlijk ziek. Bruiloft uitgesteld. Kom onmiddellijk.'

Vader en ik vertrokken verontrust. Een van mijn ooms kwam ons onderweg tegemoet, op een station waar we moesten overstappen. Een trein denderde dreigend en steeds groter wordend op ons af. Vanuit mijn innerlijke verwarring ontstond abrupt het besluit om me op het spoor te werpen. Ik wist dat moeder mij al ontnomen was en ik kon een kale, plots van iedere glans ontdane wereld niet verdragen. Mijn moeder had ik lief als mijn dierbaarste vriend op aarde. Haar troostende zwarte ogen waren mijn veiligste toevluchtsoord in de kleine tragedies van mijn kindertijd.

'Leeft ze nog?' Ik hield stil voor nog één laatste vraag aan mijn oom.

'Natuurlijk leeft ze nog!' Het was niet moeilijk voor hem de wanhoop van mijn gezicht af te lezen, maar ik geloofde hem nauwelijks.

Toen we ons huis in Kolkata bereikten, was het alleen nog om geconfronteerd te worden met het onthutsende mysterie van de dood. Ik stortte in en was als verdoofd. Het duurde jaren voordat mijn hart zich voor verzoening openstelde. Mijn tranen bestormden de poorten van de hemel tot, uiteindelijk, de Goddelijke Moeder zelf kwam. Haar woorden brachten mijn zwerende wonden uiteindelijk genezing: 'Ik ben het, die leven na leven in de tederheid van vele moeders over je gewaakt heeft! Zie in Mijn blik de twee zwarte ogen, de verloren mooie ogen, die je zoekt!'

Vader en ik keerden na de crematieplechtigheden voor onze dierbare snel terug naar Bareilly. Iedere dag maakte ik 's ochtends vroeg een geladen herdenkingsbedevaart naar een grote sheoliboom, die het zachte, groengouden gras voor onze bungalow overschaduwde. Op poëtische momenten dacht ik dat de witte sheolibloemen zich in welwillende devotie over het grasaltaar uitstrooiden. Terwijl ik mijn tranen met de dauw vermengde, zag ik vaak een vreemd onnaars licht uit het ochtendgloren tevoorschijn komen. Intense pijnscheuten van godsverlangen overvielen mij. Ik voelde een sterke drang om naar de Himalaya's te gaan.

Een van mijn neven, die net terug was van een reis door de heilige bergen, bezocht ons in Bareilly. Ik luisterde gretig naar zijn verhalen over de plekken hoog in de bergen waar yogi's en swami's wonen.¹⁴

'Laten we weglopen naar de Himalaya's.' Dit idee dat ik op een dag aan Dwarka Prasad voorstelde – de jonge zoon van onze huisbaas in Bareilly – viel echter niet in goede aarde. Hij verried mijn plan aan mijn oudere broer, die net was aangekomen om vader te bezoeken. In plaats van wat luchtig te lachen om dit onpraktische plan van een kleine jongen, vond Ananta het nodig om me er belachelijk mee te maken.

(14) De grondbetekenis van het Sanskriet woord *swami* is 'hij die één is met zijn ware Zelf (*Swa*).'¹⁴ Toegepast op de Indiase monnikenorde wordt het een formele aanspreektitel zoals eerwaarde.

‘Waar is je oranje gewaad? Zonder pij kun je geen swami zijn!’

Maar zijn woorden raakten op onverklaarbare wijze juist een diepe snaar. Ze riepen een helder beeld in me op waarin ik als monnik door India zwierf. Misschien waren het herinneringen aan een vorig leven. In ieder geval begon ik te begrijpen met welk natuurlijk gemak ik het habijt zou dragen van die in oude tijden opgerichte monnikenorde.

Toen ik op een morgen een praatje maakte met Dwarka, voelde ik dat liefde voor God mij met de kracht van een lawine overspoelde. Mijn metgezel luisterde maar met een half oor naar mijn daaropvolgende enthousiaste woordenvloed, maar ik luisterde van ganser harte naar mezelf.

Die ochtend vluchtte ik naar Nainital aan de voet van de Himalaya's. Ananta zette een vastberaden achtervolging in, zodat ik helaas gedwongen werd naar Bareilly terug te keren. De enige bedevaart die me werd toegestaan, was de gebruikelijke naar de sheoliboom 's ochtends vroeg. Mijn hart huilde om mijn verloren moeders – de menselijke en de goddelijke.

Moeders dood liet een onherstelbare scheur in het gezinsleven achter. Vader is in de bijna veertig jaar die hem nog restte nooit hertrouwd. Hij nam de moeilijke taak zowel vader als moeder van het gezin te zijn op zich en werd merkbaar zachter, gemakkelijker te benaderen. Gezinsproblemen, die zich natuurlijk af en toe voordeden, loste hij met kalmte en inzicht op. Na werktijd trok hij zich als een kluizenaar terug in de cel van zijn kamer, waar hij in diepe verstillings Kriya Yoga beoefende. Lang na moeders dood probeerde ik een Engelse huishoudster in dienst te nemen, die door zorg te dragen voor praktische details mijn vaders leven wat comfortabeler kon maken, maar hij schudde zijn hoofd.

‘Dienstbaarheid aan mij eindigde met je moeder.’ In zijn verre blik lag een levenslange toewijding verscholen. ‘Ik zal van geen enkele andere vrouw zorg aanvaarden.’

Veertien maanden na moeders heengaan kwam ik erachter dat ze me een belangrijke boodschap had nagelaten. Ananta was bij haar sterfbed aanwezig geweest en had haar woorden opgetekend. Hoewel ze had gevraagd om het me na een jaar te onthullen, had mijn broer langer gewacht. Hij zou binnenkort van Bareilly naar Kolkata vertrekken om het meisje te trouwen dat moeder voor hem had uitgekozen.¹⁵ Op een avond riep hij me bij zich.

‘Mukunda, ik heb gearzeld je deze vreemde tijding te brengen.’ Er klonk berusting in Ananta's stem. ‘Ik was bang om je verlangen het huis te verlaten aan te wakkeren, maar je bent hoe dan ook vol van het goddelijke vuur. Laatst, toen je was weggelopen naar de Himalaya's en ik je tegenhield, kwam ik tot een vast besluit. Ik moet de vervulling van mijn plechtige belofte niet langer uitstellen.’ Mijn broer overhandigde me een doosje en bracht moeders boodschap over.

‘Laten deze woorden mijn laatste zegen zijn, mijn geliefde zoon Mukunda!’ had moeder gezegd. ‘Het is nu tijd om je een paar merkwaardige gebeurtenissen te

(15) Het oeroude en nog steeds gangbare Indiase gebruik dat de ouders de levenspartner voor hun kind kiezen. Er is een hoog percentage gelukkige huwelijken in India.

MIJN MOEDER
Een discipel van Lahiri Mahasaya.

vertellen die op je geboorte volgden. Ik wist al van de jou voorbestemde weg toen je nog maar een kindje in mijn armen was. Ik droeg je toen naar het huis van mijn guru in Varanasi, Lahiri Mahasaya. Hij zat in diepe meditatie en ging bijna schuil achter een menigte discipelen. Ik kon hem amper zien.

'Terwijl ik je zachtjes streekte, bad ik dat de grote guru ons op zou merken en zijn zegen zou geven. Mijn stille, vrome verlangen werd steeds intenser. Uiteindelijk opende hij zijn ogen en wenkte me bij hem te komen. De anderen maakten

ruimte voor me. Ik boog aan de heilige voeten. Mijn meester zette je op zijn schoot en plaatste als spirituele doop zijn hand op je voorhoofd.

‘Moedertje, je zoon zal een yogi zijn. Hij zal als spiritueel werktuig vele zielen naar Gods koninkrijk brengen.’

‘Mijn hart sprong op van vreugde toen de alwetende guru mijn verborgen gebed verhoorde. Kort voor je geboorte had hij me al gezegd dat je zijn pad zou volgen.

‘Later, mijn zoon, wisten je zus Roma en ik van je visioen van het Grote Licht. We zagen je vanuit de kamer naast de jouwe onbeweeglijk op bed zitten. Je gezichtje was verlicht. Er klonk een ijzeren wil in je stem toen je vertelde dat je naar de Himalaya’s wilde gaan, op zoek naar God.

‘Op die manier, lieve zoon, kwam ik erachter dat jouw weg ver bij alle wereldse ambities vandaan ligt. De meest bijzondere gebeurtenis van mijn leven bracht verdere bevestiging – een gebeurtenis die nu de reden is van mijn laatste boodschap.

‘Het betrof een gesprek met een wijze in de Punjab. Toen we in Lahore woonden, kwam de bediende op een morgen haastig mijn kamer binnen.

‘Mevrouw, er is hier een vreemde *sadhu*.¹⁶ Hij staat erop ‘de moeder van Mukunda’ te spreken.’

‘Deze eenvoudige woorden raakten een diepe snaar. Ik ging de bezoeker onmiddellijk begroeten. Toen ik aan zijn voeten boog, voelde ik dat er een waarlijk aan God toegewijd mens voor me stond.

‘Moeder,’ zei hij, ‘de grote meesters willen dat je weet dat je leven op aarde kort zal zijn. De eerstvolgende keer dat je ziek wordt, zal ook de laatste zijn.’¹⁷ Er viel een stilte, waarin ik geen angst voelde, maar enkel diepe vrede. Tot slot zei hij me: ‘Je zult bewaarder zijn van een zilveren amulet. Ik zal je die vandaag echter niet geven. Om de waarheid van mijn woorden aan te tonen, zal de talisman morgen tijdens je meditatie in je handen materialiseren. Op je sterfbed moet je je oudste zoon Ananta opdracht geven de amulet een jaar te bewaren om hem daarna aan je tweede zoon te geven. Mukunda zal de betekenis van de talisman – die van de grote meesters afkomstig is – begrijpen. Hij moet hem ontvangen als hij er klaar voor is om alle wereldse verlangens te verzaken en zijn essentiële zoektocht naar God te beginnen. Wanneer hij de amulet enige jaren in zijn bezit heeft gehad en hij zijn doel heeft gediend, dan zal hij verdwijnen. Zelfs als hij op de geheimste plek wordt bewaard, zal hij terugkeren naar waar hij vandaan kwam.’

‘Ik bood de heilige een aalmoes¹⁸ aan en maakte uit diepe eerbied een buiging voor hem. Zonder de gift aan te nemen, vertrok hij met een zegening. Toen ik de volgende avond met gevouwen handen in meditatie zat, materialiseerde er een zilveren amulet tussen mijn handpalmen. Precies zoals de *sadhu* had beloofd. Een koud, glad gevoel maakte zijn aanwezigheid kenbaar. Ik heb hem ruim twee

(16) Een kluisenaar; iemand die zijn leven aan een pad van spirituele beoefening (*sadhana*) wijdt.

(17) Pas toen ik uit deze woorden begreep dat mijn moeder wist dat ze maar kort te leven had, begreep ik ook waarom ze er zo'n punt van had gemaakt om haast te maken met de plannen voor Ananta's huwelijk. Hoewel ze voor zijn huwelijk stierf, was het haar natuurlijke moederwens geweest om nog wel getuige te kunnen zijn van de voorbereidingen.

(18) Een gebruikelijk gebaar van respect tegenover *sadhu*'s.

jaar zorgvuldig bewaard en geef hem nu aan Ananta in bewaring. Treur niet om mij, want mijn grote guru zal me naar de armen van de Oneindige hebben geleid. Vaarwel, mijn kind. De Kosmische Moeder zal je beschermen.'

Toen ik de amulet in mijn bezit kreeg, kwam er een gloed van verlichting over me. Vele sluimerende herinneringen werden wakker. Er waren Sanskriet tekens gegraveerd in de ronde talisman, die er eigenaardig ouderwets uitzag. Ik begreep dat hij afkomstig was van leraren uit vorige levens, die me onzichtbaar op mijn weg begeleidden. Er was natuurlijk ook nog een diepere betekenis, maar de ware aard van een amulet mag je niet volledig onthullen.

Hoe de talisman uiteindelijk onder zeer ongelukkige omstandigheden in mijn leven verdween en hoe dat verlies de winst van mijn guru aankondigde, kan niet in dit hoofdstuk worden verteld.

Maar de kleine jongen, gedwarsboomd in zijn pogingen om de Himalaya's te bereiken, maakte dagelijks verre reizen op de vleugels van zijn amulet.

MIJN ONDERBROKEN VLUCHT NAAR DE HIMALAYA'S

‘Verlaat met een smoesje de klas en neem een rijtuig. Stop in de steeg op een plaats waar niemand in mijn huis je kan zien.’

Dit waren mijn definitieve instructies voor Amar Mitter, een vriend van de middelbare school die met me mee wilde naar de Himalaya's. We zouden de volgende dag weglopen. We moesten erg zorgvuldig te werk gaan, want Ananta hield ons scherp in de gaten. Hij vermoedde dat ik ontsnapingsplannen had en hij was vastbesloten die te verijdelen. De amulet was als spirituele zuurdesem stilletjes in mij aan het gisten. Ik hoopte dat ik ergens op de sneeuwvlakten van de Himalaya's de meester zou vinden wiens gezicht vaak in visioenen aan mij verscheen.

Ons gezin woonde nu in Kolkata, waar vader permanent naar was overgeplaatst. Ananta had, volgens het patriarchale Indiase gebruik, zijn bruid meegenomen om bij ons in huis – nu op Garpar Road nummer 4 – te komen wonen. Ik mediteerde daar dagelijks op een klein zolderkamertje om mijn geest op de goddelijke zoektocht voor te bereiden.

De gedenkwaardige ochtend begon met een onheilspellende regenbui. Toen ik de wielen van Amars rijtuig op de weg hoorde ratelen, bond ik haastig een deken, een paar sandalen, Lahiri Mahasaya's foto, een exemplaar van de Bhagavad Gita, een gebedssnoer en twee lendendoeken samen. Deze bundel gooide ik uit mijn raam op de derde verdieping. Ik rende de trap af en passeerde mijn oom, die aan de deur vis stond te kopen.

‘Vanwaar al die drukte?’ Hij keek me wantrouwig aan.

Ik glimlachte nietszeggend en liep naar de steeg. Ik haalde mijn bundel op en voegde mij met samenzweerderige omzichtigheid bij Amar. We reden naar Chandni Chowk, een grote markt. Maandenlang hadden we ons lunchgeld opgespaard om Engelse kleren te kunnen kopen. We wisten dat mijn slimme broer heel goed detective kon spelen, dus dachten we dat we hem met Europese kleding te slim af zouden zijn.

Onderweg naar het station stopten we om mijn neef Jotin Ghosh op te halen, die ik Jatinda noemde. Hij had zich kort tevoren tot het spirituele pad bekeerd en ook hij verlangde naar een guru in de Himalaya's. Hij deed het nieuwe pak aan dat we voor hem klaar hadden liggen. Goed vermomd, hoopten we! We waren in de wolken.

'Het enige wat we nu nog nodig hebben, zijn linnen schoenen.' Ik bracht mijn kameraden naar een winkel die schoenen met rubberen zolen in de etalage had staan. 'Spullen van leer, die alleen door het slachten van dieren kunnen worden verkregen, mogen er op deze heilige tocht niet bij zijn.' Ik stopte op straat om de leren omslag van mijn Bhagavad Gita en de leren riemen van mijn Engelse tropenhelm te verwijderen.

Op het station kochten we kaartjes naar Bardhaman, waar we wilden overstappen naar Haridwar, in de uitlopers van de Himalaya's. Zodra de trein, net als wij, er vandoor ging, vertelde ik wat voor heerlijke verwachtingen ik had.

'Zie je het al voor je?!' riep ik uit. 'Straks worden we door de meesters ingewijd en dan zullen we de extase van kosmisch bewustzijn ervaren. Ons lichaam zal zo magnetisch geladen worden dat de wilde dieren van de Himalaya's ons tam zullen naderen. Tijgers zullen net brave huiskatjes zijn die door ons geaaid willen worden!'

Deze opmerking, die wat mij betreft zowel letterlijk als figuurlijk een verrukkelijk vooruitzicht schetste, ontlokte aan Amar een enthousiaste glimlach, maar Jatinda wendde zijn blik af en keek door het raam naar het voorbyschietende landschap.

'Laten we het geld in drieën verdelen.' Met deze suggestie verbrak Jatinda een lange stilte. 'En we moeten in Bardhaman ieder ons eigen kaartje kopen. Op die manier zal niemand op het station vermoeden dat we samen weglopen.'

Ik ging argeloos akkoord. Het schemerde toen onze trein in Bardhaman stopte. Jatinda ging naar het loket en Amar en ik zaten op het perron. Na een kwartier te hebben gewacht, gingen we tevergeefs op onderzoek uit. We zochten in alle hoeken, riepen wanhopig Jatinda's naam, maar hij was verdwenen in de onbekende duisternis rond het kleine station.

Ik was totaal uit het veld geslagen en voelde me bijna verlamd van de schok. Dat God een ontmoedigend voorval als dit kon toestaan! De romantiek van mijn eerste zorgvuldig geplande vlucht naar Hem was op wrede wijze bedorven.

'Amar, we moeten terug naar huis.' Ik huilde als een kind. 'Jatinda's harteloze vertrek is een slecht voorteken. Deze tocht is gedoemd te mislukken.'

'Is dit je liefde voor God? Is de kleine beproeving van een verraderlijke metgezel al te veel voor je?'

Amars suggestie van een goddelijke beproeving bracht mijn hart tot rust. We kikkerden onszelf op met beroemd Bardhamans snoepgoed: *sitabhog* (godinnen-spijs) en *motichur* (zoete parelbrokken). Een paar uur later stapten we op de trein die via Bareilly naar Haridwar reed. In Mughalsarai moesten we overstappen. Terwijl we op het perron stonden te wachten, bespraken we een belangrijk punt.

'Amar, misschien komen spoorwegbeambten ons spoedig allerlei gedetailleerde vragen stellen. Ik weet maar al te goed hoe vindingrijk mijn broer is! Ik ga echter geen leugens verkondigen, wat de gevolgen ook mogen zijn.'

'Het enige wat ik van je vraag, Mukunda, is dat je je mond houdt. En geen gelach of gegrijs zolang ik aan het woord ben.'

Op dat moment sprak een Europese stationsbeambte me aan. Hij wuifde met een telegram waarvan ik de strekking meteen begreep.

‘Zijn jullie boos van huis weggelopen?’

‘Nee!’ Ik was blij dat ik door zijn woordkeuze een onomwonden antwoord kon geven. Ik wist zeker dat niet boosheid maar de allerhoogste, goddelijke vorm van melancholie de reden voor mijn ongebruikelijke gedrag was.

De beambte richtte zich toen tot Amar. Bij het scherpzinnige woordenduel dat volgde, kon ik mijn raadzame stoïcijnse ernst nauwelijks bewaren.

‘Waar is de derde jongen?’ vroeg de man op luide autoritaire toon. ‘Vooruit, zeg op!’

‘Mijnheer, ik zie dat u een bril draagt. Ziet u niet dat we maar met z’n tweeën zijn?’ Amar glimlachte onbeschaamd. ‘Ik ben geen tovenaars. Ik kan er geen derde persoon bij toveren.’

De beambte, merkbaar van zijn stuk gebracht door deze brutaliteit, zocht een nieuw aanvalsgebied.

‘Hoe heet je?’

‘Ik word Thomas genoemd. Ik ben de zoon van een Engelse moeder en een bekeerde christelijke Indiase vader.’

‘Hoe heet je vriend?’

‘Ik noem hem Thompson.’

Op dat moment bereikte mijn binnenpret het kookpunt. De trein floot voor vertrek en zonder omhaal snelde ik er naartoe. Amar volgde met de beambte, die lichtgelovig en gedienschtig genoeg was om ons in een coupé voor Europeanen te stoppen. Hij voelde zich kennelijk niet op zijn gemak bij het idee dat twee half-Engelse jongens in het gedeelte voor de inlanders zouden reizen. Nadat hij beleefd afscheid had genomen, ging ik languit op de zitting liggen en moest ik onbedaarlijk lachen. Op het gezicht van mijn vriend was de vrolijke voldoening af te lezen een ervaren Europese beambte te slim af te zijn geweest.

Op het perron was het me gelukt om het telegram van mijn broer te lezen. Het luidde als volgt: ‘Drie Bengaalse jongens in Engelse kleren lopen van huis weg naar Haridwar, via Mughalsarai. Houd ze alstublieft vast tot ik er ben. Ruime beloning voor uw verdiensten.’

‘Amar, ik heb je nog zo gezegd dat je thuis geen aangestreepte dienstregelingen moest laten liggen.’ Ik keek hem verwijtend aan. ‘Mijn broer moet er daar een hebben gevonden.’

Mijn vriend liet mijn uitval gedwee over zich heen komen. We stopten kort in Bareilly, waar Dwarka Prasad ons opwachtte met een telegram van Ananta. Mijn oude vriend probeerde ons uit alle macht tegen te houden, maar ik kon hem ervan overtuigen dat we onze vlucht niet luchthartig hadden ondernomen. Echter net als bij een eerdere gelegenheid sloeg Dwarka mijn uitnodiging om mee te gaan naar de Himalaya’s af.

Toen onze trein die nacht op een station stilstond en ik half sliep, werd Amar door een andere beambte gewekt en ondervraagd. Ook deze viel ten prooi aan

de multiculturele charme van 'Thomas' en 'Thompson'. De trein reed ons bij het aanbreken van de dag triomfantelijk Haridwar binnen. In de verte doemden de majestueuze bergen uitnodigend op. We renden het station door en mengden ons in de bevrijdende anonimiteit van het stadsgewoel. Allereerst staken we ons weer in inheemse kleren, want Ananta had op de een of andere manier onze Europese vermomming doorzien. Een voorgevoel dat we gepakt zouden worden bezwaarde mijn gedachten.

Omdat we het raadzaam achtten om Haridwar meteen te verlaten, kochten we kaartjes om verder noordwaarts te gaan naar Rishikesh, waar de grond al eeuwen werd geheiligd door de voeten van vele meesters. Ik zat al in de trein, maar Amar stond nog op het perron te treuzelen toen een politieagent hem plotseling met een snauw staande hield. Onze onwelkome bewaker begeleidde ons naar een stationshuisje en nam ons geld in beslag. Hij legde beleefd uit dat het zijn plicht was ons vast te houden tot mijn oudere broer was gearriveerd.

Toen de agent hoorde dat we weggelopen waren omdat we naar de Himalaya's wilden, vertelde hij een merkwaardig verhaal.

'Ik zie dat jullie dol op heiligen zijn! Jullie zullen nooit een groter aan God toegewijd mens ontmoeten dan degene die ik gisteren nog zag. Mijn collega en ik kwamen hem vijf dagen geleden voor het eerst tegen. We patrouilleerden langs de Ganges, naarstig op zoek naar een zekere moordenaar. Onze instructies waren om hem te vangen, levend of dood. Het was bekend dat hij zich vermomde als sadhu om pelgrims te beroven. Niet ver van ons vandaan kregen we iemand in het oog die voldeed aan het signalement van de misdadiger. Toen hij ons bevel om te blijven staan negeerde, renden we hem achterna om hem te overmeesteren. Ik naderde hem van achteren en gaf met enorme kracht een zwaai met mijn bijl, waarbij ik de rechterarm van de man bijna helemaal afhakte.

'Tot onze verbazing vervolgde de vreemdeling, zonder schreeuw of zelfs maar een blik op de afschuwelijke wond te werpen, gewoon zijn vlotte pas. Toen we voor hem sprongen, sprak hij kalm.

'Ik ben niet de moordenaar die jullie zoeken.'

'Ik schaamde me diep toen ik zag dat ik het lichaam had verwond van een wijze met goddelijk voorkomen en wierp mezelf aan zijn voeten. Ik vroeg om zijn vergiffenis en bood de stof van mijn tulband aan om het hevige bloeden te stelpen.

'Mijn zoon, dat was slechts een begrijpelijke vergissing van je.' De heilige keek me vriendelijk aan. 'Ga snel verder en verwijt jezelf niets. De Geliefde Moeder zorgt voor me.' Hij duwde zijn bengelende arm in de stomp, waar hij op wonderbaarlijke wijze bleef zitten. Het bloeden hield onverklaarbaar op.

'Kom me over drie dagen opzoeken onder die boom daar. Je zult zien dat ik dan volledig genezen ben, zodat je geen berouw meer hoeft te voelen.'

'Gisteren gingen mijn collega en ik opgewonden naar de afgesproken plaats. De sadhu was er en liet ons zijn arm onderzoeken. Er was geen enkel litteken of spoor van letsel te bekennen!

'Ik ga via Rishikesh naar de afzondering van de Himalaya's.' Toen zegende hij

Ik sta achter mijn
oudere broer
Ananta.

ons en vertrok snel. Ik kan voelen hoe zijn heilige aanwezigheid mijn leven op een hoger plan heeft gebracht.'

De agent besloot met een vrome uitroep. Zijn ervaring had duidelijk diepere gevoelens bij hem losgemaakt dan hij gewoon was. Met een plechtig gebaar gaf hij me een krantenknipsel over het wonder. Zoals dat in de sensatiepers gebruikelijk is – en die ontbreekt helaas zelfs in India niet – was de versie van de verslaggever een tikkeltje overdreven: volgens het relaas was de sadhu bijna onthoofd!

Amar en ik betreurden het dat we de grote yogi, die zijn belager zo christelijk kon vergeven, waren misgelopen. India is de laatste twee eeuwen in materieel opzicht arm geweest, maar heeft desondanks nog steeds een onuitputtelijke voorraad goddelijke rijkdom. Zelfs wereldse mensen, zoals deze politieagent, kunnen soms een 'spirituele wolkenkrabber' langs de kant van de weg tegenkomen.

We bedankten de agent dat hij ons saai wachten met zijn wonderbaarlijke verhaal had verlicht. Hij wilde waarschijnlijk suggereren dat hij meer geluk had gehad dan wij: hij had zonder inspanning een verlichte heilige ontmoet, terwijl onze serieuze zoektocht niet aan de voeten van een meester was geëindigd, maar op een groezelig politiebureau!

Zo dicht bij de Himalaya's, maar vanwege onze gevangenschap er tegelijkertijd ook zo ver van verwijderd! Ik zei tegen Amar dat ik me hierdoor juist dubbel gemotiveerd voelde om de vrijheid te zoeken.

'Laten we ertussenuit knippen als de gelegenheid zich voordoet. We kunnen te voet naar het heilige Rishikesh gaan.' Ik glimlachte hem bemoedigend toe.

Mijn vriend was echter pessimistisch geworden toen de solide steun van ons geld ons was afgenomen.

'Als we door zulk gevaarlijk junglegebied trekken, eindigen we niet in de stad der heiligen, maar in de magen van tijgers!'

Na drie dagen arriveerden Ananta en Amars broer. Amar was opgelucht en begroette zijn broer hartelijk, maar ik bleef onverzoenlijk. Ananta kreeg van mij slechts zware verwijten te verduren.

'Ik begrijp hoe je je voelt,' zei mijn broer sussend. 'Al wat ik van je vragen wil, is dat je met me meegaat naar Varanasi om een zekere heilige te ontmoeten en dan door naar Kolkata om je treurende vader een paar dagen te bezoeken. Daarna kun je hier je zoektocht naar een meester voortzetten.'

Op dit moment mengde Amar zich in het gesprek. Hij gaf te kennen dat hij niet van plan was om met mij naar Haridwar terug te keren. Hij genoot van de nestwarmte. Ik wist echter dat ik het zoeken naar mijn guru nooit zou opgeven.

We stapten op de trein naar Varanasi. Daar kreeg ik een bijzonder en direct antwoord op mijn gebeden.

Ananta had van tevoren een slim plan beraamd. Voordat hij me had opgehaald in Haridwar, was hij gestopt in Varanasi om een zekere schriftgeleerde te verzoeken mij later eens onder handen te nemen. Hij en zijn zoon hadden beiden beloofd om me van het pad van een *sannyasi*²⁵ af te brengen.

Ananta nam me mee naar hun huis. De zoon, een uitgelaten jongeman, begroette me op de binnenplaats. Hij ging een langdradige filosofische discussie met me aan. Hij beweerde dat hij helderziende kennis van mijn toekomst had en raadde mijn plan om monnik te worden af.

'Als je je gewone wereldse verantwoordelijkheden uit de weg blijft gaan, zul je voortdurend tegenslag kennen en dan zul je God niet vinden! Zonder wereldse ervaringen kun je je oude karma²⁶ niet uitwerken.'

De onsterfelijke woorden van Krishna kwamen bij mij als antwoord naar boven: "Zelfs degene met het slechtste karma zal de gevolgen van zijn slechte daden uit het verleden snel tenietdoen door voortdurend op Mij te mediteren. Hij zal een hoogontwikkelde ziel worden en snel de eeuwigdurende vrede bereiken. Arjuna, wees hiervan verzekerd: de toegewijde die zijn vertrouwen in Mij stelt, zal nooit ten onder gaan!"²⁷

Maar de krachtige voorspellingen van de jongeman hadden mijn vertrouwen toch een beetje aan het wankelen gebracht. Met al het vuur van mijn hart bad ik in stilte tot God: 'Verlos me alstublieft van mijn verwarring en maak me hier en nu duidelijk of U wilt dat ik het leven zal leiden van een man van de wereld, of van iemand die de wereld vaarwelzegt!'

Ik merkte een sadhu met edele gelaatstreken op die net buiten het erf bij het huis van de pandit stond. Het was duidelijk dat de vreemdeling het geanimeerde gesprek tussen de zogenaamde helderziende en mijzelf had opgevangen, want hij riep me bij zich. Ik voelde een enorme kracht uitgaan van zijn kalme ogen.

'Jongen, luister niet naar die domkop. God zegt me als antwoord op je gebed je ervan te verzekeren dat jouw enige pad in dit leven het pad van een monnik is.'

Deze overduidelijke boodschap deed me verbaasd en dankbaar glimlachen.

'Ga weg bij die man!' De 'domkop' riep me vanaf de binnenplaats. Mijn heilige gids hief zijn hand in zegening omhoog en ging langzaam verder.

'Die sadhu is net zo gek als jij.' Het was de grijze schriftgeleerde die deze charmante opmerking maakte. Hij en zijn zoon keken me onheilspellend aan. 'Ik heb gehoord dat ook hij zijn huis heeft verlaten voor een vage zoektocht naar God.'

Ik draaide me om en zei tegen Ananta dat onze gastheren en ik uitgepraat waren. Mijn broer stemde ermee in meteen te vertrekken en al gauw stapten we op de trein naar Kolkata.

Op onze terugweg naar huis vroeg ik, brandend van nieuwsgierigheid: 'Mijnheer de detective, hoe heb je eigenlijk ontdekt dat ik met twee vrienden was weggelopen?' Ananta glimlachte schalks.

(25) Letterlijk: verzaker, iemand die de wereld vaarwel zegt. Van Sanskriet werkwoordstam voor terzijde werpen.

(26) De gevolgen van handelingen uit het verleden, in dit of een vorig leven. Van het Sanskriet *kri*: doen.

(27) Bhagavad Gita, IX, 30-31. Krishna was de grootste profeet van India en Arjuna was zijn voornaamste discipel.

‘Bij jou op school ontdekte ik dat Amar de klas had verlaten en niet was teruggekomen. Ik ben de volgende morgen naar zijn huis gegaan en vond daar een aangestreepte dienstregeling. Op dat moment stond Amars vader op het punt te vertrekken met een rijtuig en sprak hij met de koetsier.

“Mijn zoon rijdt vandaag niet met me mee naar school. Hij is verdwenen!’ jammerde de vader.

‘Ik hoorde van een andere koetsier dat jouw zoon en twee anderen in Europese kleren op station Haora op de trein zijn gestapt,’ zei de man. ‘Ze hebben hun leren schoenen aan de koetsier cadeau gedaan.’

‘Zo had ik drie aanwijzingen: de dienstregeling, het jongenstrio en de Engelse kleding.’

Ik luisterde naar Ananta’s onthullingen, die me tegelijkertijd amuseerden en ergerden. Onze vrijgevigheid tegenover de koetsier was ietwat misplaatst geweest!

‘Natuurlijk stuurde ik snel telegrammen naar de stationsbeambten in alle steden die Amar in de dienstregeling aangestreept had. Hij had Bareilly gemarkeerd, dus stuurde ik een bericht naar je vriend Dwarka daar. Ik heb bij ons in de buurt in Kolkata wat rondgevraagd en kwam er zo achter dat onze neef Jatinda een nacht was weggeweest, maar dat hij de volgende morgen in Europese kleding was thuisgekomen. Ik zocht hem op en nodigde hem uit voor het avondeten. Gerustgesteld door mijn vriendelijke houding nam hij de uitnodiging aan. Zonder dat hij er erg in had, leidde ik hem onderweg naar een politiebureau. Daar werd hij door een stel agenten omringd, die ik van tevoren vanwege hun woeste uiterlijk had uitgekozen. Onder druk van hun dreigende blikken, stemde Jatinda erin toe zijn geheimzinnige gedrag te verklaren.

“Toen ik naar de Himalaya’s vertrok, was ik vol van spiritueel enthousiasme,’ legde hij uit. ‘Het vooruitzicht dat we de meesters zouden ontmoeten, vervulde mij met inspiratie. Maar zodra Mukunda zei dat er tijdens onze extases in de grotten van de Himalaya’s tijgers als betoverde tamme poesjes om ons heen zouden komen zitten, zakte de moed me in de schoenen. Het zweet stond op mijn voorhoofd. En wat dan, dacht ik. Als de roofdierennatuur van de tijgers niet verandert door de kracht van onze spirituele extase, zullen ze ons dan werkelijk behandelen als waren ze lieve huiskatten? In mijn verbeelding zag ik mezelf al als gedwongen bewoner van een tijgermaag, waarbij ik niet in één keer met mijn hele lijf naar binnen ging, maar bij stukjes en beetjes!”

Mijn boosheid om Jatinda’s verdwijning vervloog in gelach. Nu ik in de trein het hilarische vervolg van het verhaal te horen kreeg, was het achteraf alle pijn die hij me had gedaan waard geweest. En ik moet bekennen dat ik ook wat genoegd-oening voelde om het feit dat ook Jatinda niet aan een ontmoeting met de politie was ontkomen!

‘Ananta,²⁸ je bent een geboren speurhond!’ Mijn geamuseerde blik was niet helemaal gespeend van ergernis. ‘En ik zal tegen Jatinda zeggen dat ik blij ben dat

(28) Ik sprak hem altijd aan met Ananta-da. *Da* is een beleefdheidsachtervoegsel waarmee de oudste broer in een Indiaas gezin wordt aangesproken door zijn jongere broers en zussen.

hij niet heeft gehandeld uit verraad, waar het wel op leek, maar alleen vanuit zijn eigen behoedzame overlevingsinstinct!’

Thuis in Kolkata vroeg vader me op ontroerende wijze om mijn reislust binnen de perken te houden, op zijn minst tot ik mijn middelbare school had afgemaakt. Tijdens mijn afwezigheid had hij vol liefde een plan bedacht en geregeld dat een heilige schriftgeleerde, Swami Kebalananda,²⁹ regelmatig bij ons thuis zou komen.

‘Deze wijze zal je leraar Sanskriet zijn,’ kondigde mijn vader vol vertrouwen aan.

Vader hoopte dat mijn diepe religieuze verlangens zouden worden bevredigd door onderwijs van een geleerde filosoof. Maar dat plan pakte op subtiele wijze anders uit, want in plaats van me droge intellectuele stof voor te schotelen, wakkerde mijn nieuwe leraar juist het sluimerende vuur van mijn Godsverlangens aan. Wat vader namelijk niet wist, was dat Swami Kebalananda een spiritueel vergevorderde discipel van Lahiri Mahasaya was. De onovertroffen guru had duizenden discipelen die door zijn onweerstaanbare goddelijke magnetisme in alle stilte tot hem waren aangetrokken. Later hoorde ik dat Lahiri Mahasaya Kebalananda vaak een *rishi* (verlichte wijze) had genoemd.

Weelderige krullen omlijstten mijn leraars knappe gezicht. Zijn donkere ogen waren onschuldig en transparant als van een kind. Alle bewegingen van zijn tengere lichaam gaven blijk van een kalme bedachtzaamheid. Hij was stevig geworteld in het oneindige bewustzijn en altijd zachtaardig en liefdevol. Een groot deel van onze gelukkige tijd samen, werd doorgebracht in diepe Kriya-meditaties.

Kebalananda was een bekende autoriteit op het gebied van de aloude *shastra's* (heilige boeken). Zijn geleerdheid had hem de titel Shastri Mahasaya opgeleverd, waarmee hij doorgaans werd aangesproken, maar mijn vorderingen in het Sanskriet waren niet noemenswaard. Ik greep iedere kans aan om de prozaïsche grammatica links te laten liggen en te praten over yoga en Lahiri Mahasaya. Op een dag was mijn leraar zo vriendelijk om me iets over zijn eigen leven met de meester te vertellen.

‘Ik had het zeldzame geluk dat ik tien jaar lang dicht in de buurt van Lahiri Mahasaya kon zijn. Zijn huis in Varanasi was ’s avonds mijn bedevaartsoord. De guru was altijd aanwezig in de kleine voorkamer op de eerste verdieping. Hij zat dan op een houten bank zonder rugleuning in de lotushouding en zijn discipelen zaten in een halve cirkel om hem heen. Zijn ogen fonkelden en dansten van goddelijke vreugde. Ze waren altijd halfgesloten en aanschouwden via zijn innerlijke telescoop een rijk van eeuwige gelukzaligheid. Hij sprak zelden lang, maar af en toe richtte hij zijn blik op een leerling die hulp nodig had en dan stroomden er helende woorden als een lawine van licht.

(29) Toen we elkaar ontmoetten, was Kebalananda nog niet in de Swami-orde ingewijd en werd hij over het algemeen Shastri Mahasaya genoemd. Om verwarring met de naam van Lahiri Mahasaya en Meester Mahasaya (hoofdstuk 9) te voorkomen, noem ik mijn leraar Sanskriet enkel bij de naam die hij later als monnik kreeg: Swami Kebalananda. Zijn biografie is in het Bengaals verschenen. Hij werd in 1863 in het Khulna district van Bengalen geboren en hij gaf op 68-jarige leeftijd in Varanasi zijn lichaam op. Zijn familienaam was Ashutosh Chatterji.

‘Wanneer de meester me aankeek, bloeide er een onbeschrijflijke vrede in me op. Zijn energie doordrong me als de geur van een goddelijke lotusbloem. Bij hem te zijn, was zelfs als we dagenlang geen woord wisselden een ervaring die mijn hele wezen veranderde. Wanneer een of andere onzichtbare barrière mijn concentratie belemmerde, mediteerde ik aan de voeten van de guru. Dan kwam ik met gemak in de hoogste staten van bewustzijn, wat me niet gebeurde in de aanwezigheid van minder verheven leraren. De meester was een levende tempel van God met geheime deuren die door alle discipelen door middel van devotie konden worden geopend.

‘Lahiri Mahasaya interpreteerde de geschriften niet vanuit boekenkennis. Zonder enige moeite putte hij uit de ‘goddelijke bibliotheek’. Woordenschuim en gedachtewolken gutsten uit de fontein van zijn alwetendheid. Hij bezat de wonderbaarlijke sleutel tot de diepe filosofische kennis die eeuwen geleden in de *Veda's*³⁰ werd opgetekend. Wanneer hem werd gevraagd te vertellen over de verschillende niveaus van bewustzijn die in de oude teksten genoemd worden, dan stemde hij glimlachend toe.

‘Ik zal me in die bewustzijnstoestanden brengen en jullie daarna vertellen wat ik ervaren heb.’ Hij was dus totaal anders dan leraren, die teksten uit hun hoofd leren om vervolgens voor de dag te komen met allerlei abstracties waarvan ze de diepere betekenis niet ondergaan hebben.

‘Leg de betekenis van die versregels eens uit zoals jij het begrijpt, als je wilt.’ De zwijgzame guru gaf deze opdracht vaak aan een dichtbij zittende discipel. ‘Ik zal je gedachten leiden, zodat je de juiste interpretatie zult geven.’ Veel van Lahiri Mahasaya’s waarnemingen werden op deze manier vastgelegd, met uitgebreide commentaren van verschillende leerlingen.

‘De meester raadde het altijd af om iets blind te geloven. ‘Woorden zijn alleen maar omhulsels,’ zei hij. ‘Overtuig jezelf van Gods aanwezigheid door je eigen vreugdevolle contact in meditatie.’

‘Wat het probleem van een discipel ook was, de guru adviseerde altijd Kriya Yoga als oplossing.

‘Deze yoga zal zijn waarde als sleutel niet verliezen wanneer ik er fysiek niet meer ben om jullie te leiden. Deze techniek kan niet worden ingebonden, opgeborgen en vergeten zoals geschreven inspiratiebronnen. Blijf doorgaan op je pad naar bevrijding door Kriya, want de kracht ervan ligt in beoefening.’

‘Zelf beschouw ik Kriya als middel om door eigen inspanning tot verlossing te komen, als de effectiefste methode die de mens in zijn zoektocht naar de Oneindige ooit zal ontwikkelen.’ Kebalananda besloot met deze diepgemeende getuigenis: ‘Door het toepassen van die methode kwam de almachtige God, die in

(30) De vier aloude Veda's bevatten meer dan honderd nog bestaande canonieke boeken. Emerson bracht in zijn *Dagboeken* het volgende eerbetoon aan het Vedische denken: ‘Het is zo subliem als hitte en nacht en een ademloze oceaan. Het bevat alle religieuze gevoelens, alle grote ethische gedachten, die beurtelings de revue passeren aan iedere edele poëtische geest... Het heeft geen zin om het boek weg te leggen, want als ik mezelf vertrouwd in het bos of in een boot op de plas, dan maakt de natuur me ter plekke een brahmaan: eeuwige noodzaak, eeuwige vereffening, onpeilbare kracht en macht, onverbroken stilte... Dit is haar credo. Vrede, zei ze tegen mij, en zuiverheid en volledige overgave – die panacees zetten alle zonden weer recht en brengen je naar de zaligheid van de Acht Goden.’

ieder mens schuilt, zichtbaar tot leven in het lichaam van Lahiri Mahasaya en een aantal van zijn discipelen.'

Lahiri Mahasaya verrichtte ooit in het bijzijn van Kealananda een wonder zoals Christus dat ook deed. Op een dag vertelde mijn heilige leraar, met ogen die ver waren afgedwaald van de Sanskrietteksten die voor ons lagen, het volgende verhaal.

'Ramu, een blinde discipel, maakte veel medelijden bij me los. Waarom kon hij geen licht in zijn ogen hebben als hij onze meester, die het goddelijke overvloedig uitstraalde, zo trouw diende? Op een morgen probeerde ik Ramu te spreken, maar hij zat urenlang de guru geduldig koelte toe te waaien met een handgemaakte *punkha* van palmladeren. Toen de toegewijde eindelijk de kamer verliet, volgde ik hem.

"Ramu, hoe lang ben je al blind?'

"Vanaf mijn geboorte, mijnheer! Mijn ogen hebben nooit de zegen gehad ook maar een glimp van de zon op te vangen.'

"Onze almachtige guru kan je helpen. Vraag hem er alsjeblieft om.'

'De volgende dag sprak Ramu Lahiri Mahasaya verlegen aan. De discipel voelde zich bijna beschaamd om naast de grote spirituele overvloed die hij al ontving, ook nog om fysieke rijkdom te vragen.

"Meester, de Verlichter van de kosmos is in u. Ik bid u Zijn licht in mijn ogen te brengen, zodat ik de mindere gloed van de zon kan zien.'

"Ramu, iemand probeert me in een moeilijke positie te brengen. Ik heb geen helende kracht.'

"Mijnheer, de Oneindige in u kan zeker genezen.'

"Dat is inderdaad iets anders, Ramu. God heeft geen beperkingen! Hij die de sterren laat ontbranden en de lichaamscellen de magische vonk van het leven geeft, kan je ogen zeker de pracht van het gezichtsvermogen geven.'

'De meester raakte Ramu's voorhoofd aan op het punt tussen de wenkbrauwen.³¹

"Hou je aandacht daar geconcentreerd en chant vaak de naam van de profeet Rama, zeven dagen lang.³² De zon, in al zijn pracht, zal voor jou op een speciale manier opgaan.'

'En zie, na een week was het zover! Voor de eerste keer zag Ramu het mooie aanschijn van de natuur. De Alwetende had zijn discipel feilloos geleid met het herhalen van de naam Rama, die hij boven alle andere heiligen aanbad. Ramu's vertrouwen was de met devotie omgeploegde grond, waarin de guru's krachtige kiem van permanente genezing was ontsproten.' Kealananda was een ogenblik stil en gaf toen nogmaals blijk van zijn achting voor zijn guru.

'Het was bij alle wonderen die Lahiri Mahasaya verrichtte duidelijk dat hij het ego-beginsel³³ nooit toestond zichzelf als oorzakelijke kracht te zien. Door zijn

(31) De zetel van het 'enkele' of spirituele oog. Tijdens het sterven wordt het bewustzijn van de mens gewoonlijk naar dit heilige punt toe getrokken, wat de naar boven gerichte ogen van gestorven mensen verklaart.

(32) De heilige hoofdpersoon uit het Sanskriet epos Ramayana.

(33) *Ahankara*: egoïsme (letterlijk: ik doe.) De grondoorzaak van het dualisme of de illusie van *maya*, waardoor het subject (het ego) object lijkt en de schepselen zich verbeelden scheppers te zijn.

volmaakte weerstandsloze overgave was de meester in staat om de Oorspronkelijke Helende Kracht vrij door zich heen te laten stromen.

‘De talloze lichamen die via Lahiri Mahasaya op spectaculaire wijze werden genezen, moesten uiteindelijk toch de crematievlammen voeden. Maar het stille spirituele ontwaken dat hij teweegbracht, de Christusgelijke discipelen die hij vormde, dat zijn zijn onvergankelijke wonderen.’

Ik werd nooit een Sanskrietgeleerde. Kealananda bracht me een goddelijkere taal bij.

EEN PARFUMHEILIGE LAAT ZIJN WONDEREN ZIEN

‘Alles kent zijn eigen seizoen en er is een tijd voor elk doel onder de hemel.’

Ik was onbekend met deze wijsheid van Salomo, waarmee ik me had kunnen troosten. Op ieder uitstapje keek ik steeds om me heen, speurend naar het gezicht van de aan mij voorbestemde guru, maar mijn pad zou het zijne niet kruisen voordat ik de middelbare school had afgemaakt.

Na mijn vlucht naar de Himalaya's met Amar, verstreken twee jaren tot de grote dag aanbrak dat Sri Yukteswar in mijn leven kwam. In die tussenperiode ontmoette ik een aantal wijzen: de Parfumheilige, de Tijgerswami, Nagendra Nath Bhaduri, Meester Mahasaya en de beroemde Bengaalse wetenschapper Jagadis Chandra Bose.

Mijn ontmoeting met de Parfumheilige werd door twee gebeurtenissen ingeleid, de ene harmonieus, de andere humoristisch.

‘God is eenvoudig. Al het andere is ingewikkeld. Zoek geen absolute waarden in de relatieve wereld van de natuur.’

Ik stond zwijgend voor een tempelbeeld van Kali³⁴ toen ik zachtjes deze filosofische stellingen hoorde. Toen ik me omdraaide, stond er een lange man voor me, wiens kleding – of eerder het ontbreken daarvan – onthulde dat hij een rondtrekkende sadhu was.

‘U bent inderdaad tot in mijn verbijsterde gedachten doorgedrongen!’ Ik glimlachte dankbaar. ‘De verwarrende tegenstellingen in de natuur, zoals die door Kali worden gesymboliseerd, hebben grotere denkers dan ik in verlegenheid gebracht!’

‘Er zijn er maar weinig die haar geheim ontrafelen! Het leven confronteert ieder denkend mens als een sfinx met het grote raadsel van goed en kwaad. De meeste mensen proberen het niet eens op te lossen en moeten dat bekopen met hun leven – nog altijd dezelfde straf als in de tijd van Thebe. Maar hier en daar is er een eenzame verheven figuur die nooit opgeeft. Van de *maya*³⁵ van dualiteit

(34) Kali staat voor het eeuwige beginsel in de natuur. Ze wordt traditioneel afgebeeld als een vrouw met vier armen, die op het lichaam van de God Shiva of de Oneindige staat, omdat de natuur of de wereld der verschijnselen is geworteld in het Absolute dat aan de zintuigen voorbijgaat. De vier armen symboliseren de voornaamste eigenschappen – twee weldadig en twee vernietigend – en verwijzen naar de dualiteit als basis van materie of schepping.

(35) Kosmische illusie, letterlijk ‘de maatnemer’. Maya is de magische kracht in de schepping waardoor er in het Onmeetbare en Ondeelbare beperking en verdeling lijkt te bestaan.

Emerson schreef het volgende gedicht, waaraan hij de titel *Maya* gaf:

Illusie is even ondoordringbaar
Als wel duizend spinnenwebben.
Haar blijde beelden misleiden immer –
Opeengepakt en laag op laag –
De mens die graag misleid wil worden,
Als een kundig goochelaar.

plukt hij de onsplitsbare waarheid van eenheid.'

'U spreekt met overtuiging, mijnheer.'

'Ik heb lange tijd aan objectieve introspectie gedaan, de subliem pijnlijke weg naar wijsheid. Kritisch zelfonderzoek, het meedogenloos observeren van je gedachten, is een grimmige en verpletterende ervaring. Het verpulvert zelfs het sterkste ego. Maar ware zelfontleding brengt wel met wiskundige zekerheid profeten voort. De weg van zelfexpressie, van individuele erkenning en bevestiging, resulteert daarentegen in mensen vol eigendunk, mensen die het recht menen te hebben om God en het universum op hun eigen manier te interpreteren.'

'De waarheid zal zich ongetwijfeld nederig terugtrekken voor zo'n aanmatigende en eigengereide houding.' Ik genoot van het gesprek.

'De mens zal geen enkele eeuwige waarheid kunnen begrijpen voordat hij zich van zijn pretenties heeft bevrijd. Diep in de menselijke geest ligt een eeuwenoude laag walgelijk slijk waarin het krioelt van ontelbare wereldse begoochelingen. Wanneer iemand voor het eerst de strijd aangaat met innerlijke vijanden, vallen de gevechten op het slagveld daarbij in het niet! Dit zijn geen sterfelijke tegenstanders die je kunt overweldigen met angstaanjagend machtsvertoon! Deze soldaten van onbewuste begeerten zijn altijd actief en overal aanwezig. Subtiel uitgerust met een ziekmakend wapen, proberen ze ons allemaal af te maken en achtervolgen ze ons zelfs in onze slaap. Onbezonnen is hij die zijn idealen begraaft en berust in de lotsbestemming van alleman. Kun je zo iemand anders zien dan machteloos, apathisch, infaam?'

'Geachte heer, heeft u dan geen medeleven met de verwarde massa?'

De wijze was een ogenblik stil en gaf toen een indirect antwoord.

'Het liefhebben van zowel de onzichtbare God, de Schatkamer van Alle Deugden, als de zichtbare mens, die geen enkele deugd lijkt te bezitten, kan vaak verbijsterend zijn! Maar met een scherp verstand kom je daar wel uit, want innerlijk onderzoek laat al snel zien hoe alle menselijke geesten verbonden zijn, namelijk via de sterke verwantschap van zelfzuchtige beweegredenen. Zo wordt de broederschap van de mens ten minste in één opzicht duidelijk zichtbaar. Deze ontdekking, die alle mensen tot hetzelfde niveau terugvoert, heeft een ontstellende nederigheid tot gevolg en die nederigheid ontwikkelt zich tot mededogen voor je medemens, die blind is voor de helende krachten van de ziel die klaarliggen om te worden ontdekt.'

'De grote heiligen voelden door de eeuwen heen hetzelfde als u voor het leed in de wereld, mijnheer.'

'Alleen een oppervlakkig mens verliest zijn gevoeligheid voor de ellende in andermans leven, omdat hij opgaat in zijn eigen kleingeestige leed.' Het strenge gezicht van de sadhu was zichtbaar milder geworden. 'Iemand die zichzelf tot op het bot ontleedt, zal een universeel medelijden ontwikkelen. Hij wordt bevrijd van de oorverdovende eisen van zijn ego. Op zulke grond kan Gods liefde bloeien. Dan wendt het schepsel zich eindelijk tot zijn Schepper, al was het alleen maar om gekweld te vragen: 'Waarom toch, God, waarom?' Uiteindelijk drijven de

vernederende zweepslagen van pijnlijke ervaringen de mens dan naar de Oneindige Aanwezigheid, terwijl haar schoonheid eigenlijk voldoende zou moeten zijn om hem te verleiden.'

De wijze en ik bevonden ons in Kolkata's Kalighat Tempel. Ik was daar naartoe gegaan om de beroemde schoonheid ervan te bezichtigen. Mijn toevallige metgezel wees de overdadig versierde waardigheid met een breed gebaar van de hand.

'Stenen en cement zingen geen hoorbare melodie. Het hart opent zich alleen voor het gezang van het menselijk bestaan.'

We slenterden naar het uitnodigende zonlicht bij de ingang, waar drommen toegewijden af en aan liepen.

'Je bent nog jong.' De wijze nam me aandachtig op. 'India is ook nog jong. De rishi's³⁶ van weleer hebben onvergankelijke richtlijnen voor een spiritueel leven nagelaten. Hun aloude geboden voldoen hier en nu nog steeds. De disciplinaire voorschriften zijn noch ouderwets, noch naïef vergeleken met de oplichterij van het materialisme en India wordt er nog steeds door gevormd. Na vele duizenden jaren – en dat is langer dan beschaamde geleerden terug wensen te denken! – heeft Vadertje Tijd, de grote scepticus, de waarde van de Veda's bevestigd. Beschouw dat als je erfgoed.'

Toen ik eerbiedig afscheid nam van de welbespraakte sadhu, vertrouwde hij me een helderziende waarneming toe: 'Straks, als je hier vertrokken bent, zal er een bijzondere ervaring op je pad komen.'

Ik verliet het tempel terrein en wandelde doelloos verder. Toen ik een hoek omging, liep ik een oude bekende tegen het lijf – een van die praatgrage types wier conversatievermogen de tijd negeert en de eeuwigheid omarmt.

'Ik zal je dadelijk weer laten gaan, maar niet voordat je me hebt verteld wat er allemaal is gebeurd in de zes jaar dat we elkaar niet hebben gezien.'

'Wat een paradox! Ik moet nu afscheid van je nemen.'

Maar hij hield mijn hand vast om toch wat laatste nieuwtjes los te krijgen. Hij leek wel een hongerige wolf, dacht ik geamuseerd. Hoe meer ik sprak, hoe gretiger hij naar nieuws snuffelde. Innerlijk vroeg ik de godin Kali een elegante uitweg voor me te verzinnen.

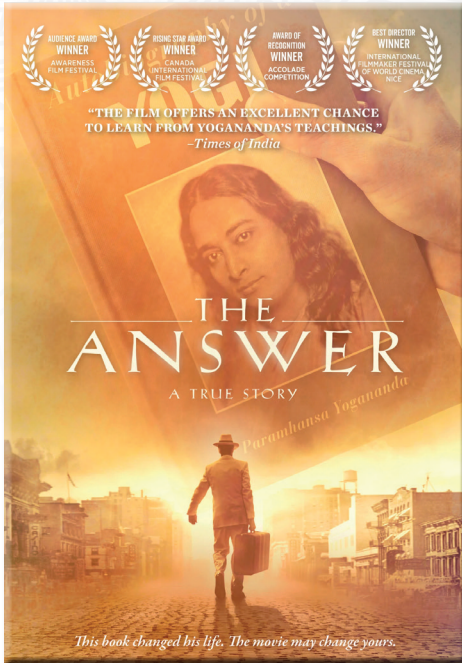
Plotseling verliet mijn metgezel me. Ik zuchtte opgelucht en versnelde mijn pas, bang om opnieuw ten prooi te vallen aan zijn praatzucht. Toen ik gehaste voetstappen achter me hoorde, ging ik nog vlugger lopen. Ik durfde niet achterom te kijken. Maar met een sprong was de jongen weer bij me en greep me joviaal bij mijn schouder.

'Ik vergat je nog te vertellen over Gandha Baba (de Parfumheilige), die nu het huis daarginds met zijn aanwezigheid vereert.' Hij wees naar een woning een paar meter verderop. 'Je moet beslist eens kennis met hem maken. Het is een interessante man. Misschien levert het je een bijzondere ervaring op. Tot ziens.' En toen liet hij me echt met rust.

(36) In de verre oudheid waren de rishi's – letterlijk 'zieners' – de auteurs van de Veda's.

EXTRA'S

Bij deze uitgave ontvang je een aantal extra's, waaronder een geleide meditatie, de speelfilm *The Answer* en diverse chants en liederen, waarvan er enkele in dit boek besproken zijn. Je kunt de speelfilm online bekijken en de andere producten downloaden naar je eigen computer.

The Answer vertelt het krachtige, waar-gebeurde verhaal van een Amerikaan, James Donald Walters, en zijn spirituele reis na een ontmoeting met Paramhansa Yogananda, de grote Indiase meester en auteur van *Autobiografie van een yogi*.

'Een geweldige kans om van de leringen van Yogananda te leren.'

Deze film kreeg 17 grote prijzen, 26 officiële selecties en 48 nominaties op internationale filmfestivals.

'The Answer is prachtig verteld, hart-verwarmend en levensveranderend. De getalenteerde cast bracht het verhaal emotioneel tot leven. Om steeds opnieuw te bekijken!'

Krijg toegang tot alle extra's! Ga naar www.palaysia.com [redacted]

en gebruik het volgende wachtwoord om toegang te krijgen:

[redacted]

'Het is moeilijk om iemand op het spirituele pad te vinden wiens leven niet is beïnvloed door dit diepgaande, literaire werk. Het bracht me op een pad van yoga, meditatie en zelfonderzoek dat tot op de dag van vandaag voortduurt.' — Jack Canfield

'Het enige wat ik wil is de waarheid weten – God kennen en ervaren. Ik ben een zoeker, dat is waar het mij om gaat. Dit boek heeft me geholpen mijn levensdoel te begrijpen. Dit hogere niveau van spiritualiteit is waar ik mijn hele leven naar op zoek ben. Nu ik weet waar het is en hoe ik het kan bereiken, wil ik het doorgeven.' — Elvis Presley

'Autobiografie van een yogi is verplichte kost voor iedereen die geïnteresseerd is om meer te leren over de kracht van de geest en het lichaam. Yogananda's lessen over yoga, meditatie en spiritualiteit hebben mij geholpen een evenwichtiger en vervullender leven te leiden, en ik ben dankbaar voor zijn wijsheid.' — Arianna Huffington

'Ik bewaar stapels van Autobiografie van een yogi in huis en deel het boek voortdurend uit aan mensen. Als mensen herprofilering nodig hebben, zeg ik: lees dit, omdat het de kern van elke religie raakt.' — George Harrison

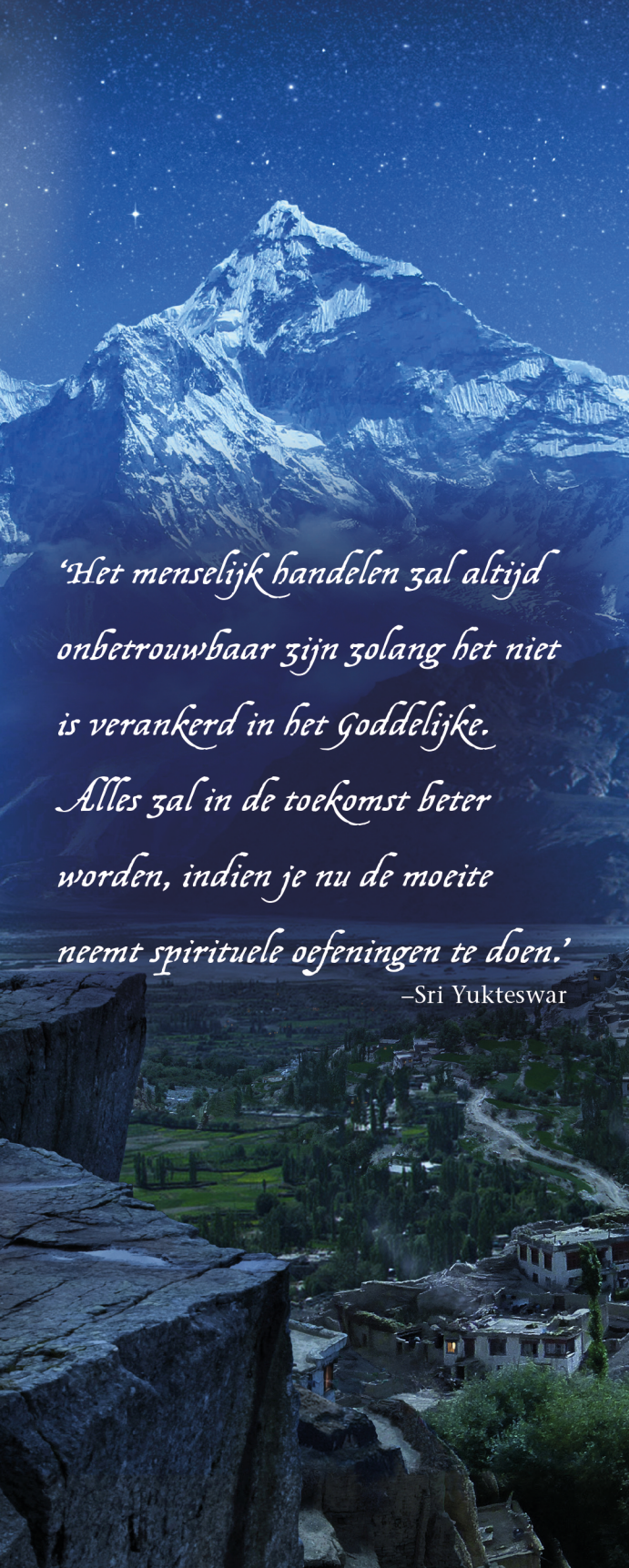
'Het wekte in mij een interesse in yoga en Indiase religieuze filosofieën. Het staat vol wonderbaarlijke verhalen uit een exotisch land, niets verbazingwekkender dan dat van Giri Bala, een vrouwelijke yogi die nooit eet.' — Andrew Weil

'Ik kon het niet wegleggen, de aanstekelijke, met kinderlijk enthousiasme geschreven verhalen blijven boeien. En belangrijker, dit boek wakkerde een sluimerend weten in mij aan, over de ongelooflijke mogelijkheden voorbij wat we denken dat mogelijk is – en wat nu voor mij binnen handbereik is gekomen. Bovendien was dit boek een prachtige les over hoe me te verhouden tot materie en bezit.' — Aedith Empress Hagenaar

'Ik ontmoette Paramhansa Yogananda twee keer in de jaren dertig als jongen. Twintig jaar later gaf iemand me de Autobiografie van een yogi. Vanaf het moment dat ik dat boek begon te lezen, deed het iets met me dat ik niet kan beschrijven. Ik heb veel boeken over yoga gelezen, door yogi's; maar ik was nooit zo onder de indruk als van dit boek. Er zit gewoon magie in.' — Ravi Shankar

'Een van de meest opmerkelijke en unieke documenten in de religieuze literatuur ter wereld.' — Dr. W.Y. Evans-Wentz

'Een boeiend en inspirerend boek dat een inkijk geeft in de wereld van yoga en meditatie.' — Sharon Salzberg

*‘Het menselijk handelen zal altijd
onbetrouwbaar zijn zolang het niet
is verankerd in het Goddelijke.
Alles zal in de toekomst beter
worden, indien je nu de moeite
neemt spirituele oefeningen te doen.’*

–Sri Yukteswar

DE WEG NAAR INNERLIJKE VREUGDE

Paramhansa Yogananda was de eerste yogameester uit India die als opdracht had in het Westen te gaan wonen en lesgeven. In dit boek deelt hij zijn wonderbaarlijke levensverhaal. Hij beschrijft levendig en gedetailleerd de vele jaren van spirituele training onder zijn meester Sri Yukteswar – en daarmee onthult hij een fascinerend en weinig bekend aspect van de Indiase cultuur. De subtiele maar duidelijke wetten waarmee yogi's wonderen verrichten en volledige zelfbeheersing bereiken, worden helder en op meeslepende wijze uitgelegd. Met al zijn diepgang, inspiratie en wijsheid, zit het ook vol zachte humor, levendige verhalen en praktisch gezond verstand.

Wat je in je hand houdt, is geen gewoon boek. Het is een spirituele schat. Het is het begin van je grote avontuur.

Dit boek, voor het eerst uitgegeven in 1946, zette in het Westen een spirituele revolutie in gang en wakkert die nog elke dag, in elke nieuwe generatie aan. Deze editie bestaat uit:

- Een moderne vertaling van de oorspronkelijke tekst, volledig zoals die door Yogananda zelf is geschreven
- Een extra hoofdstuk, door Yogananda vijf jaar na de eerste druk geschreven en toegevoegd
- Een voor- en nawoord en een verslag van Yogananda's laatste dagen door Swami Kriyananda, een van de bekendste directe discipelen van Yogananda
- Een geleide meditatie en een speelfilm (online)
- Diverse extra's zoals chants (online)

Dit boek is vrij van alle veranderingen die na de dood van Yogananda door anderen zijn aangebracht. • Zie pagina 419 voor toegang tot het online bonusmateriaal.

'Het rijk der genezing ligt vanbinnen, want daar straalt de vreugde die de mens in zijn onwetendheid op talloze andere plekken zoekt.'
— Paramhansa Yogananda

**UITGEROEPEN TOT EEN VAN DE HONDERD
BELANGRIJKSTE SPIRITUELE BOEKEN VAN DE 20E EEUW**
WWW INNERLIJKEVREUGDE.NL

ISBN 978-94-92412-70-6

9 789492 412706 >

'Een spiritueel genie.'
— Deepak Chopra

'Yogananda was werkelijk een van de grote spirituele meesters. Hij scheen een licht dat miljoenen van ons die vandaag de dag op aarde leven, nog steeds tot zegen is.'

— Marianne Williamson

'Yogananda's autobiografie beschouw ik als het belangrijkste boek ooit geschreven. Voor wie ervoor openstaat, wordt het als een levende aanwezigheid in jezelf, een vriend bij wie je je veilig en geliefd weet. Niet de tekst, maar de energie van het boek brengt je in herinnering wat je altijd al wist: goddelijke liefde bestaat.'

Geweldig dat de onbewerkte, eerste editie nu in vertaling beschikbaar is in Nederland. We kunnen Yogananda's liefde en power goed gebruiken.'

— Peter van Kan

'Yogananda kwam en bracht een universele waarheid waar niemand aan kan ontsnappen. Essentieel voor iedereen die geïnteresseerd is in yoga, meditatie en spiritualiteit.'

— Russell Simmons

'Onder de mensen die ik interviewde over hun belangrijkste spirituele invloeden, noemde een hoog percentage een boek, en verreweg het vaakst genoemde boek was de unieke autobiografie van Yogananda. Een verre tweede was 'Be Here Now' van Ram Dass, en hij noemde Autobiografie van een yogi.'

— Philip Goldberg

AUTOBIOGRAFIE VAN EEN

YOGI

PARAMHANSA YOGANANDA

palaysia

DE OORSPRONKELIJKE VERSIE
plus ONLINE MEDITATIE & FILM